

Arrest

nr. 284 317 van 6 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HARDY en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en afkomstig uit Mahshar (Iran). U bent van Arabische origine. Op 6 mordad 1379 (Iraanse kalender, komt overeen met 27 juli 2000 volgens de Westerse kalender) trad u in het huwelijk met M. M. (...) (O.V. (...)), een neef van uw vader. U heeft met hem twee zonen S. M. (...) (O.V. (...)) en S'. M. (...) (O.V. (...)). U werkte in de bazaar van Mahshahr waar u samen met uw echtgenoot een telefoonwinkel uitbaatte.

U groeide op in een streng religieus gezin. Uw vader en zijn broers waren gelovige sjieten. Van kinds af aan voelde u de beperkingen van de islam. U moest uw nagellak verwijderen om te mogen bidden, u werd

gestraft als u een dag niet kon bidden of vasten, u mocht als vrouw de Koran niet aanraken terwijl u uw maandstonden had. U kon niet aanvaarden dat een vrouw minder waard was en dat een man zoveel macht over vrouwen had. Nadat u trouwde kreeg u wat meer ademruimte. U deed wel uw dagelijkse gebed maar stilletjes aan stopte u met vasten. U vond geen rust. Er was een leemte vanbinnen en u was op zoek naar iets om die leemte op te vullen.

In het midden van het jaar 1396 (najaar 2017) kwam de familie Y. (...) in uw gebouw wonen. U hoorde via uw echtgenoot dat zij geboren waren als christenen. Op de 2de of de 3de dag van mehr 1397 (24 of 25 september 2018) vertelde Ma. Y. (...) u over de God van het christendom. Ma. (...) was een goede vrouw en dit ging in tegen alles wat u altijd geleerd was, namelijk dat iedereen behalve moslims slechte mensen waren. U besloot op het internet op zoek te gaan naar meer informatie over het christendom. Een maand tot anderhalve maand later bracht uw echtgenoot als verrassing een Bijbel voor u mee uit Teheran. Hoe meer u de Bijbel las, hoe meer u zich ertoe aangetrokken voelde. Anderhalve maand nadat u de Bijbel had gekregen, aan het eind van azar 1397, dicht bij Kerstmis 2018, besloot u uw hart open te zetten voor Jezus Christus en christen te worden.

In khordad 1398 (mei-juni 2019) nam u uw werkneemster Z. M. (...) in vertrouwen en vertelde haar over uw geloof. Een maand later besloot zij om zich te bekeren. Op 4 september 2019 vloog u samen met uw tante M. A. (...) vanuit Teheran naar Istanbul om er inkopen te doen voor de kledingwinkel van uw tante. Op 7 september 2019 kwam de vader van Z. (...) naar uw winkel. Hij was razend en beweerde dat u van zijn dochter een ketter had gemaakt. Een dag later, op 8 september 2019 kwamen drie mannen van Ettela'at (Iraanse inlichtingendienst) langs in uw woning. Ze vonden er uw Bijbel en ook schriften en gekopieerde papieren over het christendom die u had afgedrukt. Ook uw laptop werd meegenomen. Ze waren op zoek naar u omdat u het christendom promootte en probeerde anderen tot het christendom te laten bekeren. Uw echtgenoot bracht u telefonisch op de hoogte. U zou normaal op 11 september 2019 vanuit Turkije terugkeren naar Iran maar besloot dit niet te doen. De eerste week na de inval zag uw echtgenoot twee verdachte agenten op een motorfiets in de buurt van uw huis. Op 18 september 2019 vervoegde uw echtgenoot u in Turkije. Hij bleef bij u en hielp u om een smokkelaar te vinden. Op 25 oktober vloog u van Turkije naar België met een vals Duits paspoort op naam van E. Sa. (...). Uw echtgenoot vloog op 25 oktober 2019 vanuit Turkije terug naar Iran. Bij terugkeer op het werk werd uw echtgenoot beledigd, uitgescholden en bespuwd. Een van zijn collega's vertelde hem dat tijdens zijn afwezigheid twee agenten van Ettela'at waren langs geweest die vragen stelden over zijn werk en zijn echtgenote. Uw oudste oom Me. (...) kwam naar de winkel en schold uw echtgenoot uit. Drie dagen nadat uw echtgenoot terugkeerde naar Iran, rond 28 oktober 2019, kwam uw vader langs bij u thuis. Hij dreigde ermee u te vermoorden en ging uw echtgenoot te lijf. Toen uw zoon S. (...) zijn vader te hulp schoot, werd ook hij in elkaar geslagen. Nadien heeft uw echtgenoot geen contact meer gehad met uw familie en kwamen ze ook niet meer op bezoek. Ongeveer begin november 2019 kwamen twee mannen van Ettela'at langs op het werk van uw echtgenoot. Ze stelden vragen over u. Zijn laptop werd meegenomen. Uw echtgenoot kreeg in de bazaar van Mahshar geen toelating om zijn werkvergunning te verlengen. Mahshahr is een kleine stad en uw echtgenoot werd door de familie, de collega's, de burens, iedereen onder druk gezet omwille van wat er met u was gebeurd. Op 8 november 2019 meldde u zich bij de asieline instanties in België. Op 13 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U haalde daarbij aan dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran vreesde gearresteerd te worden door de politie omwille van uw bekering tot het christendom. In de gevangenis vreesde u te worden verkracht, gefolterd en geëxecuteerd. In België bezocht u enkele dagen na uw verzoek om internationale bescherming voor het eerste de Iraanse kerk in Brussel. U woonde er op zondag de misviering bij en volgde op woensdag Bijbelstudie. U was ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming niet gedoopt. In het begin van 1399 (eind maart 2020) verhuisde uw echtgenoot met uw twee zonen naar Teheran.

Op 25 januari 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 februari 2021 tekende u tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV verwierp dit beroep op 4 oktober 2021.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 25 november 2021 in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. In uw huidige verzoek houdt u vast aan de verklaringen afgelegd in uw eerste verzoek. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Iran omdat u zich bekeerd heeft tot het christendom en omdat uw vader en oom u omwille van deze bekering naar het leven staan. U herhaalt dat uw vader en uw oom uw echtgenoot onder druk zetten en hem ervan beschuldigen dat hij u de toelating gaf om te bekeren tot het christendom. U stelt dat uw echtgenoot en twee zonen omwille van uw bekering moesten vluchten uit Iran. Uw echtgenoot komt hier in België met u naar de kerk maar is zelf niet bekeerd tot het christendom. Daarnaast werd uw echtgenoot ook 33 dagen vastgehouden omdat hij op 27/08/1398 (17 november 2019) deelnam aan een demonstratie tegen verhoogde benzineprijzen in Iran. Die betoging was een van de redenen waarom uw echtgenoot besloot om Iran te verlaten. Uw echtgenoot vertelde u pas over wat hij had meegemaakt nadat u hem terugzag in België.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een doopattest van de Iraanse kerk in Brussel (d.d. 10 juli 2021); een brief van pastoor D. R. (...) (d.d. 10 maart 2021); een brief van L. O. (...), dominee van de Verenigde protestantse kerk in België (d.d. 19 februari 2021).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten bleek immers dat u met psychische problemen kampt waarvoor u in België in behandeling bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van uw eerste verzoek steunmaatregelen verleend en werd u de mogelijkheid geboden om bijkomende pauzes te nemen tijdens het persoonlijk onderhoud. Ook werd u wanneer u het emotioneel moeilijk had gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoorde. Als dusdanig kon het Commissariaat-generaal er redelijkerwijze vanuit gaan dat uw rechten gerespecteerd werden evenals dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen. Hoewel u naar aanleiding van onderhavig volgend verzoek ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) opnieuw gewag maakt van psychische gezondheidsproblemen (Verklaring volgend verzoek, d.d. 12 januari 2022, vraag 12) en deze op zich niet rechtstreeks ter discussie staan, kunnen uit de door u afgelegde verklaringen bij de DVZ en de door u neergelegde stukken evenwel géén overtuigende aanwijzingen of omstandigheden worden afgeleid waaruit genoegzaam zou kunnen blijken dat u niet bij machte was om de eventuele nieuwe elementen ter ondersteuning van uw volgend verzoek op dienstige wijze kenbaar te maken. Uit de gegevens die de DVZ aan het CGVS heeft overgemaakt blijkt integendeel dat het onderhoud er op een normale wijze is verlopen, dat u de gestelde vragen begrepen heeft, en dat u duidelijke antwoorden hebt gegeven. Bovendien verklaarde u zelf bij de DVZ dat er voor u geen elementen of omstandigheden bestaan die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst bijzondere procedure noden, d.d. 12 januari 2022). Bijgevolg is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ook in het kader van uw tweede verzoek redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden, dat u hebt kunnen voldoen aan uw verplichtingen en in de mogelijkheid verkeerde om uw motieven ter ondersteuning van het volgend verzoek op dienstige wijze kenbaar te maken.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u (i) er niet in slaagde om de Belgische autoriteiten ervan te overtuigen dat u na uw toeristisch bezoek aan België in augustus 2019 effectief terugkeerde naar Turkije en (ii) er niet in slaagde om uw bekering tot het christendom aannemelijk te maken. Bovendien hechtte het CGVS geen geloof aan uw verklaringen in verband met de problemen die uw echtgenoot ondervond met de Iraanse autoriteiten. Het CGVS hechtte evenmin geloof aan de door u aangehaalde bedreigingen door uw familieleden aangezien deze bedreigingen volgens uw verklaringen rechtstreeks gelinkt waren aan uw bekering tot het christendom. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 4 oktober 2021 door de Raad verworpen. U ging hiertegen niet in beroep en voert in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste verzoek, zodat deze gehandhaafd blijft.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw vrees om omwille van uw bekering van het christendom vermoord te worden door uw vader en oom en door de Iraanse autoriteiten (Verklaring volgend verzoek, punt 16 en punt 19). U haalde geen nieuwe elementen aan die de in vorige beslissingen aangehaalde argumenten kunnen ondermijnen. U legde weliswaar een doopattest neer dat dateert van 10 juli 2022. U voegde hier aan toe dat u dit document pas tijdens uw tweede verzoek indiende

omdat uw doopceremonie werd uitgesteld omwille van de Covid-19 pandemie (Verklaring volgend verzoek, punt 18). Het feit dat u een doopattest heeft neergelegd, volstaat allerm minst om in het kader van uw eerste verzoek gedane de inhoudelijke beoordeling van uw bekering tot het christendom in een ander daglicht te plaatsen. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit het loutere feit dat u een doopattest neerlegt kan dan ook niet afgeleid worden dat uw bekering tot het christendom ingegeven is door een oprechte religieuze overtuiging. Ook de door u neergelegde steunbrieven van pastoor D. R. (...) en dominee L. O. (...) kunnen om diezelfde reden geen ander licht werpen op de geloofwaardigheid van uw bekering. Deze stukken maken immers niet aannemelijk dat uw bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering.

Uw stelling dat uw echtgenoot op 17 november 2019 deelnam aan een betoging tegen de verhoogde benzineprijzen in Iran, waarna hij gedurende 33 dagen werd vastgehouden door de Iraanse autoriteiten, volstaat evenmin om te concluderen dat er in uw geval nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Er dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde vrees integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, M. M. (...) (O.V. (...)). In het kader van het door hem ingediende verzoek werd aan deze door hem ingeroepen motieven echter geen geloof gehecht. In de beslissing die in het kader van het verzoek van uw echtgenoot werd genomen, werd dit als volgt gemotiveerd:

“Aan uw beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van uw vermeende rol bij de betogingen van aban 1398 (oktober/november 2019) (CGVS 1 M. (...), p. 17-19 en CGVS 2 M. (...), p. 6, 11 en 16) kan evenmin enig geloof gehecht worden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande de borg waardoor u op 10 bahman 1398 (30 januari 2020) vrijkwam (CGVS 2 M. (...), p. 12). Uit informatie blijkt evenwel dat dergelijke stavingstukken van een borgstelling in het kader van een gerechtelijk onderzoek/procedure wel beschikbaar/verkrijgbaar zijn. Verder is het op zijn minst bijzonder te noemen dat u niet weet wat er tegenover de borg staat (CGVS 2 M. (...), p. 12). Vervolgens laat het zich raden waarom de Iraanse autoriteiten u na uw vrijlating op 10 bahman 1398 (30 januari 2020) nog verder zouden viseren gelet op uw verklaringen dat u werd vrijgelaten net omdat ze beseften dat u niets met wapens of betogingen te maken had (CGVS 2 M. (...), p. 11-12). Dat u na uw vrijlating alsnog werd geviseerd wenst u aan te tonen aan de hand van enkele sms'en die u van de Iraanse autoriteiten hebt ontvangen en enkele convocaties volgens de welke u beschuldigd wordt van deelname aan betogingen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat deze sms'en en convocaties verwijzen naar twee verschillende dossiers aangaande op de dossiernummers. Verder blijkt uit niets dat de voorgelegde convocaties de convocaties zijn die daadwerkelijk op Adliran/Sana (het juridisch online platform) terug te vinden zijn. Informatie geeft ook weer dat (ver)vals(t)e documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. Dat u, die 'de procedure en het gezeik beu was' (sic), toevallig Sana opende, mag, gelet op de omslachtige registratieprocedure om toegang te krijgen tot dit platform, trouwens verbazen. Indien u daadwerkelijk gezocht wordt op beschuldiging van deelname aan betogingen, dan mag het vervolgens verbazen dat u, die drie keer geen gevolg gaf aan deze oproepingen die werden uitgevaardigd tussen 20.9.1398 (11 december 2019) en 21.7.1399 (12 oktober 2020), op 4 aban 1399 (25 oktober 2020) legaal van Iran naar Turkije kon reizen en op 15 aban 1399 (5 november 2020) vervolgens probleemloos legaal naar Iran kon terugreizen. Dit klemmt te meer gelet op uw bewering dat een maand voor de inbeslagname van uw wagen op 5 november 2020 een arrestatiebevel op uw naam werd uitgevaardigd (CGVS 2 M. (...), p. 14-15). U biedt hier geen afdoende verklaring voor. Dat de Iraanse systemen niet met elkaar verbonden zijn waardoor de luchthavenautoriteiten niet op de hoogte zouden zijn van het arrestatiebevel, kan gelet op de beschikbare informatie waaruit blijkt dat bij een terugkeer naar Iran op de luchthaven onder andere wordt nagegaan of er geen openstaande rechtszaken lopen niet weerhouden worden (CGVS 2 M. (...), p. 15). Dat u, gelet op de drie oproepingsbrieven en het arrestatiebevel, geen belangrijke persoon bent (CGVS 2 M. (...), p. 17), weet in deze evenmin te overtuigen als verklaring voor uw probleemloze uit/inreis uit/in Iran. Gelet op uw bewering dat u Sana raadpleegde, mag het trouwens verbazen dat u bij uw definitieve vertrek uit Iran niet zou geweten hebben of er al dan niet een reisverbod voor u was ingesteld (CGVS 1 M. (...), p. 5). Alle juridische documenten inzake een strafzaak (zoals bv oproepingen, documenten inzake borgstelling, rechterlijke uitspraken, ...) zijn er immers op terug te vinden. Tot slot weet u niet of er nog steeds een gerechtelijke procedure tegen u lopende is. Aangezien u geen problemen zocht, heeft u zich hieromtrent niet geïnformeerd (CGVS 2 M. (...), p. 16). Dergelijk gebrek aan interesse in een kernelement van uw vrees in geval van terugkeer ondermijnt evenwel fundamenteel de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Waar u voorts stelt dat u op facebook uw politieke mening over Iran post dient aangestipt te worden dat uit een raadpleging van uw profiel blijkt dat deze posts niet publiek zichtbaar zijn (CGVS 1 M. (...), p. 3-4 en CGVS 2 M. (...), p. 3). Aldus wijst niets erop dat de facebookberichten in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn of dat ze al stappen hebben gezet tegen uw politieke activiteiten in België. Bovendien werd hierboven reeds aangeduid dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Hetzelfde geldt voor de christelijke posts die uw zoon plaatst op zijn instagramaccount dat trouwens louter gehouden wordt onder de naam 'S. (...)'. Gelet op het hierboven geschetste ongeloofwaardig karakter van zijn bekering tot het christendom, kan bovendien verwacht worden dat hij deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst er ook op dat de facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn.

Waar u beweert online een getuigenis afgelegd te hebben die mogelijks opgenomen werd in een artikel van 'European Christian Political Movement' (CGVS 1 M. (...), p. 10) moet opgemerkt worden dat in het door u voorgelegde artikel uw naam niet voorkomt, noch blijkt hieruit dat u een getuigenis zou afgelegd hebben. Aldus kan uit dit artikel geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde afgeleid worden." Doordat aan de vrees van uw echtgenoot met betrekking tot zijn deelname aan bovenstaande betoging geen geloof wordt gehecht, volstaat dit door u aangehaalde motief ook niet om te concluderen dat er in uw geval nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen "48/3 tot 48/7" en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt". Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht. Ook meent zij dat er sprake is van een appreciatiefout.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022 waarbij haar volgend

verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 13 november 2019 door verwerende partij bij beslissing van 25 januari 2021 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er werd geoordeeld dat (i) zij er niet in slaagde om de Belgische autoriteiten ervan te overtuigen dat zij na haar toeristisch bezoek aan België in augustus 2019 effectief terugkeerde naar Turkije, (ii) zij er niet in slaagde om haar bekering tot het christendom aannemelijk te maken, (iii) evenmin geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen in verband met de problemen die haar echtgenoot ondervond met de Iraanse autoriteiten en (iv) ook aan de door haar aangehaalde bedreigingen door haar familieleden geen geloof kon worden gehecht aangezien deze volgens haar verklaringen rechtstreeks gelinkt waren aan haar bekering tot het christendom. Het door haar ingestelde beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrest nr. 261 582 van 4 oktober 2021, waartegen geen cassatieberoep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.4. Waar verzoekende partij betreurt dat zij niet opnieuw gehoord werd op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad er evenwel op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 7, 'verklaring volgend verzoek', onderdeel 'motieven' (aanhef)). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (administratief dossier, stuk 7, 'verklaring volgend verzoek', vraag 16). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Verzoekende partij toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom verwerende partij haar *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duidt ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten.

Evenmin toont zij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

2.2.5. Het betoog van verzoekende partij dat zij benadeeld wordt doordat verwerende partij een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) heeft genomen, en dat deze nadelige gevolgen in strijd zijn met het *“het verdedigingsrecht, de toegang tot een eerlijke beroepsprocedure, en de recht om een doeltreffende asielprocedure”* omdat haar beroepstermijn hierdoor werd beperkt, betreft voorts slechts een algemene stelling die bovendien niet anders kan worden gezien als zijnde wettigheidskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Overigens blijkt uit het onderhavige verzoekschrift, dat 28 bladzijden telt, wel degelijk dat verzoekende partij erin is geslaagd een gedegen en onderbouwd verweer te voeren tegen de bestreden beslissing en blijkt uit niets dat de beroepstermijn haar daarin heeft beperkt. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij *in casu* benadeeld was door het feit dat de beroepstermijn waarover zij beschikte korter is dan de beroepstermijn waarover zij zou hebben beschikt indien in haar hoofde een beslissing ten gronde was genomen.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek.

2.2.7. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden het volgende vastgesteld: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw vrees om omwille van uw bekering van het christendom vermoord te worden door uw vader en oom en door de Iraanse autoriteiten (Verklaring volgend verzoek, punt 16 en punt 19). U haalde geen nieuwe elementen aan die de in vorige beslissingen aangehaalde argumenten kunnen ondermijnen. U legde weliswaar een doopattest neer dat dateert van 10 juli 2022. U voegde hier aan toe dat u dit document pas tijdens uw tweede verzoek indiende omdat uw doopceremonie werd uitgesteld omwille van de Covid-19 pandemie (Verklaring volgend verzoek, punt 18). Het feit dat u een doopattest heeft neergelegd, volstaat allerm minst om in het kader van uw eerste verzoek gedane de inhoudelijke beoordeling van uw bekering tot het christendom in een ander daglicht te plaatsen. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit het loutere feit dat u een doopattest neerlegt kan dan ook niet afgeleid worden dat uw bekering tot het christendom ingegeven is door een oprechte religieuze overtuiging. Ook de door u neergelegde steunbrieven van pastoor D. R. (...) en dominee L. O. (...) kunnen om diezelfde reden geen ander licht werpen op de geloofwaardigheid van uw bekering. Deze stukken maken immers niet aannemelijk dat uw bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering.”*

Door louter opnieuw te duiden op het doopattest en de getuigenissen die zij bijbracht, doet zij geenszins *in concreto* afbreuk aan bovenstaande pertinente motieven aangaande deze stukken. De Raad benadrukt dat noch het doopattest noch deze getuigenissen aantonen dat haar bekering tot het christendom ingegeven is door een oprechte religieuze overtuiging.

Inzake de aangehaalde arrestatie van haar echtgenoot omwille van zijn vermeende deelname op 27/08/1398 (17 november 2019) aan een demonstratie tegen verhoogde benzineprijzen in Iran, wordt voorts in de bestreden beslissing dienstig verwezen naar de beslissing die door de commissaris-generaal werd genomen inzake het verzoek van haar echtgenoot waarin uitgebreid vastgesteld wordt dat aan deze problemen geen enkel geloof kan worden gehecht. De Raad duidt erop dat deze beslissing en beoordeling bevestigd wordt in 's Raads arrest nr. 284 316 van 6 februari 2023 inzake het door haar echtgenoot ingediende beroep tegen de in zijn hoofde genomen beslissing. Voormeld arrest luidt desbetreffend als volgt:

“Wat betreft de beweerde vervolging van eerste verzoekende partij door de Iraanse autoriteiten omwille van haar vermeende rol bij de betogingen van aban 1398 (oktober/november 2019), oordeelt de Raad dat hieraan evenmin enig geloof kan worden gehecht.

Immers wordt desbetreffend vooreerst in de bestreden beslissingen terecht het volgende gemotiveerd: “Aan uw beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van uw vermeende rol bij de betogingen van aban 1398 (oktober/november 2019) (CGVS 1 M. (...), p. 17-19 en CGVS 2 M. (...), p. 6, 11 en 16) kan evenmin enig geloof gehecht worden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande de borg waardoor u op 10 bahman 1398 (30 januari 2020) vrijkwam (CGVS 2 M. (...), p. 12). Uit informatie blijkt evenwel dat dergelijke stavingstukken van een borgstelling in het kader van een gerechtelijk onderzoek/procedure wel beschikbaar/verkrijgbaar zijn. Verder is het op zijn minst bijzonder te noemen dat u niet weet wat er tegenover de borg staat (CGVS 2 M. (...), p. 12). Vervolgens laat het zich raden waarom de Iraanse autoriteiten u na uw vrijlating op 10 bahman 1398 (30 januari 2020) nog verder zouden viseren gelet op uw verklaringen dat u werd vrijgelaten net omdat ze beseften dat u niets met wapens of betogingen te maken had (CGVS 2 M. (...), p. 11-12).”

Door louter te herhalen dat er geen bewijzen bestaan van de borg, doen verzoekende partijen geenszins in concreto afbreuk aan bovenstaande motivering.

Waar verzoekende partijen daarnaast nog benadrukken dat eerste verzoekende partij werd vrijgelaten op borgtocht en dit op voorwaarde dat zij ter beschikking van de autoriteiten bleef en de vastgestelde dagvaardingen bijwoonde, en dat zij derhalve wel degelijk nog in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten, bemerkt de Raad evenwel dat eerste verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde dat men haar had vrijgelaten omdat men besepte dat zij niets met de wapens of de betogers te maken had (notities CGVS M. d.d. 25/05/2022, p. 11-12). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de Iraanse autoriteiten haar na haar vrijlating nog verder zouden viseren. Het louter gegeven dat zij werd vrijgelaten op borg, doet hieraan geen afbreuk. Dit geldt des te meer nu eerste verzoekende partij aangaf dat dergelijke borg routine is en dat, in tegenstelling tot wat thans in het verzoekschrift beweerd wordt, er naast deze borg geen voorwaarden verbonden waren aan haar vrijlating (notities CGVS M. d.d. 25/05/2022, p. 12).

Verder oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat de bijgebrachte sms'en die eerste verzoekende partij van de Iraanse autoriteiten zou hebben ontvangen en de convocaties volgens dewelke zij beschuldigd wordt van deelname aan betogingen niet volstaan om haar bewering dat zij na haar vrijlating alsnog werd gevisieerd te staven. Wat betreft de sms-berichten, dient te worden herhaald dat manipulatie en inscenering van dergelijke elektronische berichtgeving niet valt uit te sluiten. Wat betreft de neergelegde convocaties, dient erop gewezen te worden dat uit niets blijkt dat deze convocaties de convocaties zijn die daadwerkelijk op Adliran/Sana (het juridisch online platform) terug te vinden zijn. Alsook is de wijze waarop eerste verzoekende partij kennis zou hebben gekregen van deze convocaties – zij, die ‘de procedure en het gezeik beu was’ (sic), zou toevallig Sana hebben geopend – niet plausibel, gelet op de omslachtige registratieprocedure om toegang te krijgen tot dit platform. De bewering in het verzoekschrift dat eerste verzoekende partij zich reeds verscheidene jaren voordien op het Sana-platform had geregistreerd, betreft een niet overtuigende post-factumverklaring, temeer nu geen enkele duiding gegeven wordt naar aanleiding waarvan eerste verzoekende partij zich toen zou hebben geregistreerd. Bovendien dient er in verband met deze convocaties nog op gewezen te worden dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat (ver)vals(t)e documenten, waaronder juridische documenten, gemakkelijk te verkrijgen zijn in Iran (zie administratieve dossiers, map ‘landeninformatie’, deel 11, “COI Focus” betreffende “Iran. Corruptie en documentenfraude” van 11 januari 2022). Overigens betreffen de neergelegde convocaties louter kopieën die gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden. Aan de bijgebrachte sms-berichten en convocaties kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden verleend.

De bemerking in de bestreden beslissingen dat de sms'en en convocaties verwijzen naar twee verschillende dossiers aangaande op de dossiernummers, betreft voorts een overtollig motief, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

Daarnaast stelt de Raad vast dat ook het door eerste verzoekende partij gestelde gedrag allerminst verzoenbaar is met haar bewering gezocht te worden op beschuldiging van deelname aan betogingen. Immers motiveert verwerende partij in dit verband terecht als volgt: “Indien u daadwerkelijk gezocht wordt op beschuldiging van deelname aan betogingen, dan mag het vervolgens verbazen dat u, die drie keer geen gevolg gaf aan deze oproepingen die werden uitgevaardigd tussen 20.9.1398 (11 december 2019)

en 21.7.1399 (12 oktober 2020), op 4 aban 1399 (25 oktober 2020) legaal van Iran naar Turkije kon reizen en op 15 aban 1399 (5 november 2020) vervolgens probleemloos legaal naar Iran kon terugreizen. Dit klemmt te meer gelet op uw bewering dat een maand voor de inbeslagname van uw wagen op 5 november 2020 een arrestatiebevel op uw naam werd uitgevaardigd (CGVS 2 M. (...), p. 14-15). U biedt hier geen afdoende verklaring voor. Dat de Iraanse systemen niet met elkaar verbonden zijn waardoor de luchthavenautoriteiten niet op de hoogte zouden zijn van het arrestatiebevel, kan gelet op de beschikbare informatie waaruit blijkt dat bij een terugkeer naar Iran op de luchthaven onder andere wordt nagegaan of er geen openstaande rechtszaken lopen niet weerhouden worden (CGVS 2 M. (...), p. 15). Dat u, gelet op de drie oproepingsbrieven en het arrestatiebevel, geen belangrijke persoon bent (CGVS 2 M. (...), p. 17), weet in deze evenmin te overtuigen als verklaring voor uw probleemloze uit/inreis uit/in Iran. Gelet op uw bewering dat u Sana raadpleegde, mag het trouwens verbazen dat u bij uw definitieve vertrek uit Iran niet zou geweten hebben of er al dan niet een reisverbod voor u was ingesteld (CGVS 1 M. (...), p. 5). Alle juridische documenten inzake een strafzaak (zoals bv oproepingen, documenten inzake borgstelling, rechterlijke uitspraken, ...) zijn er immers op terug te vinden. Tot slot weet u niet of er nog steeds een gerechtelijke procedure tegen u lopende is. Aangezien u geen problemen zocht, heeft u zich hieromtrent niet geïnformeerd (CGVS 2 M. (...), p. 16). Dergelijk gebrek aan interesse in een kernelement van uw vrees in geval van terugkeer ondermijnt evenwel fundamenteel de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees."

Verzoekende partijen komen desbetreffend niet verder dan de loutere herhaling dat de immigratiediensten te onderscheiden zijn van inlichtingen- en vervolgingsdiensten en de bemerking dat eerste verzoekende partij nog geen voorwerp uitmaakte van een definitieve beslissing ten gronde, waarmee zij evenwel geenszins in concreto afbreuk doen aan bovenstaande pertinente bevindingen.

Verder ziet de Raad niet in hoe het verweer in het verzoekschrift dat eerste verzoekende partij niet zeker was van het bestaan van een arrestatiebevel een ander licht werpt op voormelde onaannemelijkheden. Immers doen verzoekende partijen hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat in het bijgebrachte bevel tot inbeslagname van de wagen van eerste verzoekende partij, dat volgens haar verklaringen een maand voor de effectieve inbeslagname van haar wagen op 5 november 2020 werd uitgevaardigd (notities CGVS M. d.d. 25/05/2022, p. 14-15), en dus voor haar reis naar Turkije van 25 oktober 2020 tot 5 november 2020, wel degelijk ook vermeld wordt dat zij dient te worden aangehouden (zie administratieve dossiers, map 'documenten', doc. 9). Dat eerste verzoekende partij probleemloos legaal uit en naar Iran kon reizen terwijl tegen haar een arrestatiebevel was uitgevaardigd, is allerminst plausibel.

Inzake het neergelegde bevel tot inbeslagname van de wagen van eerste verzoekende partij en haar arrestatie, wijst de Raad er nog op dat aan dit stuk geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht, gelet op voormelde informatie waaruit blijkt dat (ver)vals(t)e documenten, waaronder juridische documenten, gemakkelijk te verkrijgen zijn in Iran. Dit geldt des te meer nu louter een kopie wordt bijgebracht."

Aangezien aan de vrees van haar echtgenoot met betrekking tot zijn deelname aan voormelde betoging geen geloof wordt gehecht, volstaat dit door verzoekende partij aangehaalde motief dan ook niet om te concluderen dat er in haar geval nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten omtrent de situatie van christenen in Iran, de prevalentie van bekeringen in Iran en de situatie van opposanten van het Iraanse regime, dewelke zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-11 en 13-25), wijst de Raad erop dat dergelijke informatie van louter algemene aard evenmin beschouwd kan worden als een nieuwe element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zulks dient *in concreto* te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Hetzelfde geldt voor de door haar bijgebrachte "COI Focus" betreffende "Iran. Internetmonitoring en sociale media" d.d. 5 november 2019 (bijlage 12). In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te beweren in haar verzoekschrift, volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar fysieke en/of online (religieuze) activiteiten in België, temeer nu zij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle Iraniërs kunnen controleren, laat staan dat zij hiermee zou kunnen aantonen dat de Iraanse autoriteiten haar louter omwille van deze

activiteiten in België zouden kunnen vervolgen. Bovendien werpt deze informatie op zich evenmin een ander licht op de informatie waarnaar verwezen werd in de beslissing genomen in het kader van haar eerste verzoek en waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers en evenmin veel aandacht hebben voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Er werd hierbij op gewezen dat het personen zijn met een verhoogd risicoprofiel die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hierbij werd vastgesteld dat in hoofde van verzoekende partij geen sprake was van dergelijk verhoogd risicoprofiel, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.9. Per aanvullende nota van 17 november 2022 brengt verzoekende partij nog verschillende stukken aan waarmee zij wil aantonen dat zij in België deelnam aan verschillende betogingen in november 2021, juli 2022 en september-oktober 2022, gericht tegen de onmenselijke praktijken en executies door de Iraanse autoriteiten, alsmede ter nagedachtenis aan een inmiddels overleden politieke tegenstander, Navid Afkari, en ter ondersteuning van de koninklijke familie Pahlavi (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9, aanvullende nota, bijlagen 1-10). Zij duidt er tevens op dat deze evenementen uitgezonden werden op sociale netwerken als Telegram, Instagram en YouTube, alsook op drie televisie- en radiokanalen die bekend staan als tegenstanders van het regime. Ze benadrukt dat zij, haar echtgenoot en zoon duidelijk herkenbaar zijn op bepaalde van deze beelden. Tevens wordt in de aanvullende nota nog uitgebreid verwezen naar en geciteerd uit verschillende internetartikels over de recente protesten in Iran na de dood van Mahsa Amini, die op 16 september 2022 overleed na haar arrestatie door de zedenpolitie.

De Raad is evenwel van oordeel dat deze elementen evenmin beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Vooreerst dient immers ook wat dit betreft verwezen te worden naar de informatie waarnaar verzoekende partij reeds verwees in het kader van haar eerste verzoek en waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers en evenmin veel aandacht hebben voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet (zie administratief dossier, map 'landeninformatie' in map 'vorig verzoek', deel 6, "*COI Focus*" betreffende "*Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*" van 30 maart 2020).

Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie over de recente protesten in Iran tegen het Iraanse regime kan niet worden afgeleid dat voormelde informatie over de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van terugkerende asielzoekers niet (langer) correct is. Evenmin volstaat dergelijke informatie van louter algemene aard om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zulks dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij overigens stelt dat zij, haar echtgenoot en haar zoon duidelijk herkenbaar zijn op bepaalde beelden die verspreid werden via sociale netwerken en/of uitgezonden werden op verschillende Iraanse televisie- en radiokanalen, merkt de Raad op dat nergens uit blijkt dat hun naam hierbij werd vermeld. Evenmin blijkt uit de beelden dat verzoekende partij en/of haar gezinsleden een prominente rol hadden tijdens deze protesten, nu volgens deze beelden hun rol beperkt bleef tot hun loutere aanwezigheid en zij op geen enkel moment het woord namen. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar deelname aan verschillende betogingen in België tegen het Iraanse regime, laat staan dat zij omwille hiervan dreigt te worden vervolgd bij terugkeer naar Iran.

Zij het voorts nog opgemerkt dat nergens uit blijkt dat de video's van haar echtgenoot die helpt bij het afscheren van vrouwenhaar (bijlage 9 van de aanvullende nota) en tevens een foto van de leider van de Islamitische Republiek verbrandt (bijlage 10 van de aanvullende nota) publiek verspreid werden.

Waar in de aanvullende nota nog verwezen wordt naar reisadviezen inzake Iran van de Franse en Belgische overheid, wijst de Raad er nog op dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Iraanse nationaliteit bezitten niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de verzoeker om internationale bescherming, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Iran.

Wat betreft ten slotte nog de opmerking in de aanvullende nota dat men van verzoekende partij niet kan verwachten dat zij haar politieke opvattingen verbergt in Iran, wijst de Raad er vooreerst op dat 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève een voortdurende of systematische schending van mensenrechten veronderstelt die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen. Daarnaast benadrukt de Raad dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het bestaan van op islamitische (en politieke) normen en waarden gebaseerde beperkingen, die de geldende (gewoonte)regels in Iran uitmaken, volstaat niet om te besluiten tot een schending van fundamentele rechten in hoofde van verzoekende partij indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Door verzoekende partij wordt niet *in concreto* aangetoond dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een dusdanige discretie aan de dag zou moeten leggen dewelke niet redelijkerwijs van haar kan worden verwacht of die haar fundamentele rechten zou schenden.

2.2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi (administratief dossier, stuk 7, 'verklaring volgend verzoek'). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.13. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT